

равномерно прилаганата тук *абдукция* е, че е адекватно, уместно, неписан, но знаен и властно действащ канон за метафизиката (т.е. поезията на Яворов) да се пише във и със езика на метафизиката, че единствено подобно дублиране в езиковата употреба е в състояние да се домогне (не да произведе!) смислите на поета Яворов. И именно тук се извършва умелото дозиране – там, където започва да се проявява разбирането на текста или на отделен негов сегмент, където става явна тенденцията, този сегмент да попадне в компактно цяло, да се осъществи т. нар. *ergreifen* на текста, на поетиката, то съвремененно бива „укротено“ и въведено в режима на неопределените „вчувствания“. По-нататък разбирането по парадоксален начин се смаява, деградирайки до концептуален орнамент и подчинен елемент на прочита, в преодолима спънка по пътя на неизречимото сугериране. Парадоксът се състои именно в това – признавайки сугестивността на Яворовата поезия (на създадените след 1905–1906 г. текстове) – той се отнася сугестивно към поетовите сугестии, а това на практика още повече углъбява дискурсивния пролом в Яворовата лирика. Всъщност, нужно ли е този пролом да бъде затварян и запълван със значения, добити чрез „издирване на система от означителни правила“? Когато опитваме да оправдаем *абдукцията* като метод(ология), равностойна на метафизическите интерпретации, не се ли заемаме да вършим нещо не качествено различно, а просто съвсем излишно? Как да обосновем поредната изследователска метафора – „запълване на дискурсивния пролом“? Точно в този пункт би трябвало да се смълчим, респектирани от интелектуалната мощ на „фукоянската“ проблематика. Но и именно тук сме задължени да направим ред нови уговорки: да изясним отношението си към основни теоретични блянове на М. Фуко, някои от които почти съзряхме осъществени с презумптивна категоричност в българското литературно пространство от началото на века. В достигането на своята идея за *абдукция* определено сме задължени на схва-